

**Holdfolyosó /
Mooncorridor**

By Attila Béres

Cover page is Rule 184.

Thanks for Paul, Mecchi, Alex, Cameron and Diell.

#0_hu

Borzasztó sok munka van e könyv mögött. Nem az írásra magára gondolok, hanem a szenvedély visszaszerzésére aminek hiánya megbénította az ujjaimat éveken át. Verset írni manapság minimalista lázadás, hiszen kifejezőeszközeink meghaladják és szétfeszítik a fogalmiságot. Még ebben a közegben is ez voksunk lététele a nyelv bizonyos területeken gyakorolt kizárólagossága mellett. A művészet nem lehet teljesen tudatos aktus, amennyiben emberi kíván lenni – agyunk nem neuronok összessége hanem az evolúciós (bio)szférán végigvonuló

indulatok, érzetek és
ösztönök újraélése és
értelmezése. Még a
poszthumán világpotenciál
tükrében is el kell fogadni az
emberi teljességet, különben
tevékenységünk átszellemül
a türelmetlenség etikájává.
A “ha” típusú kérdések
futurista törekvései már
manifesztók és álláspontok.
Ha nem a biológiai és
spirituális teljességgel
hozzuk létre a művészi
aktust, akkor az már nem a
tiszta definíció, inkább
valamiféle gyenge ötvözetté
fertőzött elegy. A politikai és
társadalmi felelősség alól
nem lehet ugyan feloldozást
nyerni, de a részletekben
elvesztett alkotó már nem
kérdéz, hanem válaszol –

még ha közvetetten is.
Abban a korszakban, ahol
Markov-láncokkal
statisztikailag
algorithmizálható egy regény,
és mélytanuló neurális
hálókkal szintetizálható az
emberi agy képességeinek
jelentős része, újabb kihívást
jelent az emberfogalom és
emberkontextus
megteremtése, aktualizálása.
Neumann János új
történelmet teremtett, az
információelmélet
matematikai alapjaival a Bell
Laboratórium véget vetett a
biológiai intelligencia
idejének. Nyilvánvaló, hogy
adott folyamatok
optimalizálásának nem
szükséges évmillióig
tartani csak azért, mert a

szén alapú élet ennyi időt vett igénybe az ember létrehozásához. Az evolúció nem állt meg egyik lénynél sem, miért pont nálunk tenné? Ha a világ történet is, akkor sem az emberről szóló történet. Babbage és Lovelace munkásságát vehetjük a születés időpontjának, de akkor sem tartunk még az első lépéseknél sem és ennek fényében a jelenvaló-léttől való távolodásunk léptéke félelmetesnek kellene, hogy tűnjön. Egyre kevesebben számolnak azzal, hogy a halál metafizikai valóság nem pedig biológiai. Abban a korszakban, ahol pszichoanalízissel pusztítják el az irodalmat, a művészeti

aktus skizofréniává
alacsonyul és előértelmezik
számunkra a paratereket, a
kultúra teljes
technologizálása alig
elkezdődött, mégis
valószínűleg
megállíthatatlan folyamat.
Úgy gondolom a
paradoxonok felbukkanása
jelzi számunkra tárgyalási
univerzumunk
túlburjánzását. Egy dolgom
van ezekkel az írásokkal:
rákérdezni és megérteni az
írás jelentését, jelentőségét.
Belehatolhatunk a kérdés
szövetébe azzal, ha
elfogadjuk nincs olyan
válasz ami ne kötődne mély
integrálként térben és
időben a saját kérdéseihez.

Az időlegesség elfogadása:
igazán teljes emberré válni.

#0_en

There's an enormous amount of work behind this book. I don't even consider the writing itself as the fundamental core of this work, but regaining my passion I lacked and what's absence crippled my fingers. Recently writing poems is an act of minimalist rebellion, as our tools of expression are prying our categories more and more open, but even then we are standing behind the importance and exclusiveness of language at certain areas. Art can't be a fully conscious act, if it wants to be human - our brains are not a sum of

neurons but reinterpretation and reliving of all the instincts and emotions throughout the whole (bio)sphere of evolution. Even in the reflection of a potential post-human world we need to accept ourselves completely, or else our activity will be guided by the ethics of impatience. The “if” questions have a certain futurist attitude, they are already manifestos and judgments. If we don't devote our biological and spiritual wholeness to creating art, then it's not the pure definition itself but something corrupted into a mixture, a weak alloy. We can't free ourselves from the political and social

responsibilities, but someone lost in the details is not asking any more but answering – even if indirectly. In the era where you can use Markov-chains to algorithmically produce a novel through methods of statistics or synthesize most of our brains' functions by deep learning neural networks, it is a new challenge to define and actualize the concept and context of humans. There is a new kind of history that started with the works of John von Neumann and Bell Laboratories. With the mathematical foundations of information theory they ended the age of biological intelligence. It is self evident

that optimizing certain processes doesn't need to take millions of years, only because carbon based life took this kind of time frame resulting in human beings. Evolution didn't stop at any being, so why would it do so with us? If the world is a story, it is indeed not a story about us. If we take the work of Babbage and Lovelace as the birth, then we aren't yet at the first steps even. In light of this, the scale of our distancing from being-in-here should be frightening. Less and less of us think that death is metaphysical reality, not biological. In the age where we destroy literature through applying psychoanalysis to it, where

the act of making art is demoted into schizophrenia and we enter para-spaces preinterpreted for us, the total technologization of culture is a barely started but most probably already unstoppable process. I really think that the appearance of paradoxes warn us how the domain of our system has overgrown itself. I have only one goal with these writings: to ask about and understand writing and its importance, meaning. We can penetrate into the tissue of asking with accepting the option: it is impossible to have answers that aren't fundamentally related in space-time (like an integral) to their own questions.

Accepting ephemerality:
becoming fully human.

#1_hu

agresszív nanobot vihar
söpört keresztül az agy-vér gáton
ne félj újabb frekvenciára hangolni
ahogy mi teremtettük a testet
úgy szabtuk át az enzimeket
genetikus öntudat
ujjlenyomatodhoz

hazahív ez a borzasztó vészricsaj
az emberi vektortér szétszóródik
habár bázisainkra bontjuk
önmagunkat
ott újabb rendjét találjuk
a puha végtelennek

tranzisztorfelhők szitálnak le
testünk széttörik
a fagyott,
hólepte utakon
téli mozdulatlanságba elzárt
utakon

hívd hát káosznak
mit bánom én?

hívd hát végtelennek
mit bánom én?
ferenciális hálóddal
csak a tenger mocskát halászod

hallgass rám,
dobj vissza mindent
háló maga a tenger legyen
mozdulatlan vadászatot hívok össze
elméink erdejében
átizzik az élet
ezen a receptorfüggönyön

reggel felmelegíti nyirkos arcomat
délben porrá perzseli a földeket

#1_en

aggressive nanobot storm
sweeping through
the blood-brain barrier
don't be afraid to tune into new
frequencies
just as we invented the body
we also edited all the enzymes
for your genetic consciousness
fingerprint

this terrible emergency noise
is calling me home
the human vector field is dissolving
even though we determined our own bases
there we just found a new order
of soft infinity

transistor-clouds drizzling us down
our bodies shatter on the frozen
snow covered roads
roads enclosed within winter stillness

just call it chaos, what do I care?
just call it infinity, what do I care?
with your conceptual net
you only drag the garbage of this ocean

listen to me, throw everything back
let the ocean be your net
calling for a motionless hunt
in the forest of our minds
life is glowing
through this receptor-curtain

at morning it warms my damp face
at noon it burns up all the soil into dust

#2_hu

mézsárga a halál dinamikája
a napnál is fényesebben éget
áttör minden ablakot
leghosszabb tűként hatol át a retinán
ahogy a látvány szétfolyik
ahogy minden bőrünk elkopik
levegőből felitatódó haláltudat
tereinken részegen alvó monotonia
dúsítja nemessé szerzeteseinket
nekik minden út együvé tartozik
nekik minden út a városba vezet

az elmúlás öszeköt
a hiányban úszunk egymás felé
partra vetődöm benned
és megfúlok lélegzetedben

#2_en

yellow as honey
the dynamism of death
burning brighter than the sun
breaking through every window
sliding into eyes like the longest needle
as the sight is dripping away
as all our skin wear out
death-awareness
they absorb from the air
and drunk monotony
sleeping at the squares
enrichens our monks
into nobler and nobler
for them every path belongs to one
every road leads to the city

passing knits us together
in absence we swim towards each other
I'm washed up onto you
to get drowned in your breath

#3_hu

sehová sem illeszkednek
ezek az összetört szavak
hiányzik minden; a kettőspontok is
minél tovább építed a romokat
annál üresebb szíveden taposol
kapuk viharában öröltem fel magam
lila naplemente volt
magvait belélegeztük
azóta persze minden városi éjjel
elvesztette az illatát
ami alapján hazataláltunk a szívbe
ciklikussá unt házak
ölelték a dermedt teret
azóta persze minden egyes vonal
maga lett a Sztüx. Eltévedtünk
és az utcák kilélegeztek minket
várakoztunk csendben
elmúltak az utcák

majd elmúltunk mi is.

az emlékeid vagyok
visszhangzom benned
ahogy kalapál a lüktető énem

köszönöm, hogy befogadtad
a teret ami voltam.

#3_en

broken words have no place anywhere
I miss everything; even the colons
more time you take building these ruins
the emptier the heart
you are treading on
in a tempest of gates,
I've ground myself
at a violet dusk we inhaled its seeds
even though since then,
of course, every urban night
lost the scent
that helped us find the path
leading home
leading to the heart

houses, bored into a loop
hugging this frozen space
of course, every single line
became the Styx itself
we got lost

and the streets exhaled us
we were waiting silently
the streets were gone
and so we as well.

I am your memories
echoes in you
as my pulsating self is
hammering

thank you for adopting
this space I was

#4_hu

néznek a búsak
bámulnak a némák
hamisságuk a legigazabb árulás
emberségük bemocskolja
e fanyar sorokat
hol mi ültetünk betűket,
ott nem nőnek már szavak
és még mindig nem tudom
volt-e az ember előtt geometria

bármennyit is tanítod magad,
csupán lenyomatok vagyunk
a szilánkos világüvegen

cipőink kopogása
magunk mögött hagyjuk a nyelvet
így nőünk fel.
amit nem taposol
és szórod homokkal
(saját hamujával)
te szivednek is gyümölcse az

hiszen amit e világgal cseleksz,
azt önmagaddal teszed.

Megszületünk.

Anyáink nem többek
rakétasilóknál.

apáink pedig a leggyengébb istenek.

érezve a szavak hidegét és súlyát
mi komolyan vettük az életet
kifacsarom és felgyújtom magam
ne maradjon semmi sem
ez az élet legyen halotti máglyám

#4_en

the sorry ones are looking
the mutes are staring
their falsity is the truest betrayal
their humanity pollutes these sour lines
where we plant letters
words don't grow at all
and I still don't know
if there was geometry before humans

no matter how much we teach ourselves
we long to be more than impressions
on the shattered worldglass

clattering shoes
as we leave language behind
we grow up.
which you do not tread on
and sprinkle with sand
(with its own ashes too)
it's the fruit of your heart as well
as whatever you do to the world,

you do it to yourself.

We are born.

Our mothers are not more
than missile silos.

our fathers are the weakest gods

sensing the coldness

and weight of words

we took life seriously

I squeeze and ignite my self

there should not be any remains

let this life be my bonfire.

#5_hu

inkább a pelyhedző falból
folyik ez a tinta
de nem belőlem ömlik.
ez maga az öregedő épület
ami elárasztja a lapokat.
hajnali, fekete harmat remeg a
leveleken,
de nem én szólalok.
ez talán az erdő éjtiszta üressége,
ami felver téged álmaid viharából.
inkább könyvekből hullik ez a csend,
de nem én hallgatok.
ezek apáink és nővéreink sorai.
céltalan bolyongó, lassú versszakok.
de hidd el, nem én hallgatok.
én se nem tinta, de még harmat
sem vagyok.

#5_en

rather the flaking walls
are pouring this ink
but it isn't flowing from me.
this is the aging building itself
flooding these pages.
black, morning dew
shaking on the leaves
but it isn't me speaking.
may be the night-clear
emptiness of the forest
rousing you from the storm of dreams
this silence is falling from the books
but it isn't me being mute.
these are lines by our fathers
and sisters,
wandering purposeless slow poems.
trust me. It isn't me being silent.
I'm not even ink, nor dew
shaking on the land.

#6_hu

nagytestű kutya ez az éjjel
átmászik az egész városon
leül a partra
maga alá temetve
nehezülő pillanatásaink hiányát
a csillagoktól is megfosztott minket
lámpáink homokvihar függönye
és ha halkán szólnál
kialszanak szavaid
rájuk kell döntenünk a házakat
ezeknek fegyversikítés kell

átkiabálni a szabályok zaján anyyi,
mint szelet fogni a bőröd alá,
és úgy hajózni be a hangokat.

siketek mind, akár apáik voltak
csak a gyermekek hallgatnak
mi pedig tovább korhadunk
a beszéd zavaros súlya alatt

#6_en

night is a dog, its heavy body
is dragging itself through the city.
sitting onto banks
burying the lack of our heavy glances.
even the stars were drowned
in our lamps' sandstorm curtains.
if you would whisper,
your words get blown out.
houses need to get tumbled down
these need the scream of firearms

shouting through the noise of rules is
catching wind with your skin
sailing the clean water of sounds.

all deaf, just like fathers were
only the children listen.
and we slowly decompose
under the turbid weight of speech

#7_hu

ezernyi nap zuhog
reggel hasítja fel az eget
napcseppek szóródnak szét
mindenütt
olyan lassan próbálok élni,
amennyire csak lehet.
bocsáss meg nekem
hogy nem sétálok, hanem úszok
minduntalan két part között
pedig mind a kettő én vagyok.

#7_en

thousand suns showering down
morning slitting up the skies
sun droplets scattering
everywhere
trying to live
just as slowly as I can.
please forgive me
that I'm not walking but swimming
restless between two riverbanks
even though both sides are me.

#8_hu

sebszagot hoz az eső
fertőtleníti a szívemet.
szomorú térkép ez a város
utolsó cseppben remeg minden betű

egy drót az egész
ami egyszer elpattan
itt, a feszületén élünk
függünk tőle
mi vagyunk a feszülő fémhús
maga a feszítés
esszencia, ami a rozsdás
vékonyan forrasztott
beteg és néma drótot
egyáltalán dróttá teszi
mi vagyunk a jelentés után,
a tökéletesség után vágyódó szájkubó
felfüggesztve a levegő
fojtogató empátiájában
ránk esve halott fatörzsként
lenyomva föld alá puha testeinket

#8_en

the rain is bringing wound-smell
antiseptic to my heart.
what a sad map this city is
every letter is trembling
in our last drop

this is all a wire
that will snap eventually.
we live here, on its strain
hanging, depending on it
we are the metallic flesh, crucified
the straining
essence, that makes up
that rusty and feebly soldered
sick, mute wire.
we longing for the meaning
and perfection just like a mouth-cocoon
suspended in choking empathy of air
fallen on us like a dead log
pushing soft bodies into the soil

#9_hu

tengerbe hulló csepp vagyok
így folyik el az én
súlyos csapás izzó pengékre mérve
pillanat alatt
parázként szétszéledék
elrebbenek akár madár
a szétfoslás elől.

hangom elhal az idő szelében
egyetlen pillanatba kell minden
gondolatot belesűríteni, átadni
tengernek, sivatagoknak és Neked is

ujjainkat égető naptányérok
koszos emléke
a tengerek láttak mindent már
minden ujjunk kihűl
majd megkeményedik

végül úgy sem én adok formát
ennek a széppé gyötört világnak,
kizárólag az idő.

ami kisimítja a föld ráncait,
elvarrja a tenger fodrait,
elcsitít forró kohókat.
elaltatja, betakarja - kőágyba teszi
a csillagokat.

Ahogy a saját szemeimbe nézek,
Ahogy hangomra várom
így múlok el
csillagfal épület lombjainál
legkisebb dombtetőn

A fehér zaj lesz talán legnagyobb műve
ezeknek a meleget kiárasztó
buboréktetek záporának.

#9_en

a creek falling into the sea,
my self is flowing away.
this heavy hit on burning blades,
scatters me at a glance like soft ember
I'm a bird frightened into the skies,
fleeing fraying.

all voices get eaten by the wind of time
we need to compress everything into
a single moment
so we can give it away
to the sea, to deserts – and You

dirty memory of these plates of suns
burning the finger
the seas have seen it all.
all fingers will harden and cool down

in the end, it is not me giving form
to this world pressured into beauty,
but only time.

Time

that smooths wrinkles of the earth,
sews away frills of the sea,
calms boiling forges,
but also tucks all the stars
into their stone bed.

As I'm staring into my own eyes,
As I'm waiting for my voice,
that's how I pass away
at the foliage of starwall buildings
on the tiniest hilltop

White noise will be the biggest monument
of this rain of bubble bodies
radiating all warmth away.

#10_hu

hallod? sikít a szél
gyenge ujjakat már fákra lehel az eső
számlapokon hajnal
de szívben este van
elkopott forrásokhoz lovagoltunk
megmostuk egymás testét a kínban
és ahol számunkra szürke füst fakadt
előtörve ködláb dombok alól
ott leültünk rettentő vihar alatt
szótlan anyaként túrtuk a hiányt
egyre többet.
ahogy fodros tojáshéjak között
kipergett kezünkből az őszinteség

őscsend honol, a falak kitárulkoznak
egyedül maradunk félelmeinkkel
mindannyian

#10_en

do you hear it?
the wind is screaming
weak fingers blown onto trees
by the rain
it's dawn on the clock-faces
but night in our hearts
we rode to worn fountains
washing each other in misery
where earth coughed up gray smoke
for us
shooting from between legs of the fog
we sat down under the terrible storm
enduring the absence
like wordless mothers.
it just went on
as within the jagged egg shells
openness ran out of our hands
ancient silence lives here

the walls unfold themselves
and we are left alone
with our fears
all of us

#11_hu

elnyugszik, leheveredik
az ég
mély ölembe
hát te honnan jöttél
honnan
elhallgat örökre
a világ agyag
és a gyenge kéz megcsúszik rajta
ezért leszel szerelmes
a napokba
és órákba
minden annyira törékeny
akár kiömlő edények
ha kézzel tapasztalsz
eltöröd őket
ha innen nézem
még szavaid is füstjelek csupán
csitt, nyugodj el
másra vár már az álmodás

#11_en

lying down,
the sky rests here
in my deep lap
where did you come from
where?
falling silent forever
the world is clay,
and our weak hands slip on it
this is the reason
you fall in love with
the days
and hours
everything is so fragile
like overflowing bowls
sensing with those hands
could break them
watching you from here
even your words are nothing
but smoke signs
hush, lie yourself down
dreaming is not our trouble any more

#12_hu

egymásba fordulnak langyos esők,
egymásba hajlanak hűvös napok.
úgy remegek a ráncos levegővel
talán többé
már meg sem szilárdulok.
elképzelem a holnapi távolságot,
valami újabb éhség.
pillanatnyi gyötrő létszomj.
valami parázsló felismerés,
hogyan nem csak a vésetek és szavak,
de itt minden érzet.
viszem sűrű szív-vizemet,
rohanok vele bárkihez.

A gyermekek szüleik csendjét hallgatják.
Szóplazmák ebben az üres biológiában.

#12_en

lukewarm rains
turning into each other
cold days bending into each other
I'm trembling with the wrinkled air,
and may not get solid once again.
imagining the distance of tomorrow
some kind of new hunger.
thirst for being of a fleeting moment
some kind of smoldering recognition
that not only all the notches
and words
but everything here is a vein.
carrying my dense heart-water
running with it to anyone.

Children are listening
to their parents' silence.
Plasma of words in this empty biology.

#13_hu

legnehezebb az ajtókat kinyitni.
egy új sorban ébredni fel.
száraz agyaggá tört hangjaink és
sóderré lassult lélegzetünk között.

dehogyan szeretnék én lenni a pont,
legmagasabb kikötő ólomhajókkal.
de ha találnál bármi életet,
itt a deszka alatt felütöm
még ezt a hajnalt az asztalon.
hadd tépje el kezed
lassuló lélegzetemet.

kirobbanva figyelem
megfeszült szemhéjamat.
jaj, képtelen vagyok elengedni.
pedig nincs ebben a szívben semmi sem,
csak emberpermet lehelete
ül a párás napsugarakon.

de hát mi marad annak,
ki el sem ér idáig?
mit láatsz az éjjeli tükrök
nehéz szemháj-vizében?

hát, én képtelen vagyok elengedni.
fogom saját kezemet,
átsegítem magam az úton,
ezen a kiüresedő gépvároson.

#13_en

it is most difficult to open doors.
waking up in a new line.
In the middle of our sound
broken into dry clay

and our breaths
slowed into cinder.
no way I'd like to be the speckle,
the highest dock with lead ships.
if you would find any life
here under the boards, just
let me open this dawn on the table.
it's okay if your hand will
tear my slowing breath still

Exploding,
watching my tense eyelids
ah, I just can't let it go.
even though there's nothing in this heart,
but the breath of human vapor
sitting on the damp sunshine.

but what is left for the one
who can't even reach us any more?
what do you see in the nightly mirrors
of heavy eyelid-waters?

well, I just can't let it go.
holding my own hands,
helping myself through the road,
through this machine-city going blank.

#14_hu

azt játszom,
hogy gépelek a billentyűzeten.
azt játszom,
hogy analóg világ lapul
a névtelen kvantumfelhők mögött.
de még így sem merek hazamenni.
ülök a metrószerelvényben
és nem merek hazamenni.
Félek, hogy kiugrom az ablakon
csak úgy.

megízlelni a valóság szabadságát.
a levegőnyomás éjnyelvét ajkamon.
nyirkos holdujjait mellkasomon.
bezártam magamat,
mind a négy ajtó üveglábak ölelése.
bár ne törtem volna kulcsomat
magamba.
valami füst úszik a plafonon,
nyomja felfelé testemet.

#14_en

playing, that
I'm typing on the keyboard.
playing, that
there is an analogue world hiding
behind the nameless quanta clouds.
this is not enough
to encourage me
going home.
sitting on the subway
and I'm afraid of going home.

afraid of jumping out of the balcony,
just to taste the freedom of reality.

the nightly tongue of air pressure.
damp moonfingers on my chest.
enclosed myself,
all the four doors hugging
like glass legs.
wishing i wouldn't have broken
my key into myself.

some kind of smoke
floating on the ceiling,
pushing my body upwards.

#15_hu

az emelkedő hőség felvegyül,
minden megy tovább.
egyetlen díj
csupán egy pillanatnyi érintés
az út, hogy az ő büszkesége maradj
kipróbálva új, felemelő képességeket
a félelemre vágyódást
a sehol sem levést
a csend keserű bizonytalanságát.
teázni a szabadság városával,
a belőlünk font univerzummal.
van-e még hely a tető alatt?
a ránk záródó felhőcserepek alatt?
kérdézd ellenségeidet,
hogy szeretnél-e állva maradni
és harapni is talán?
az írott biztonság helyett
csupán kikapcsoltuk a tanúkat.
új reményt hozunk
az aggódók számára.

kávét és otthont,
hogy folytathassák az álmodást.
saját gyógyszerviláguk ízleli meg
a haldokló diódafényeket,
ahogy félelmeid és tüzeid
együtt fognak emelkedni és lebukni.
mély, zsúfolt félelemben magunktól
követelésekkel teli történet
egy izzást remélő modern kaptárról.
a szív gyémánt közgazdaságtanát
csövek és halál egyesítette.
meg tudsz-e bocsátani?
tudsz-e elfelejteni?

#15_en

rising heat blends in
all goes on
only prize is a moment of touch
the road to remain his pride
trying new, high abilities:
the craving for fear
being nowhere
bitter uncertainty of silence.
tea with a city of freedom,
with the universe of us.
is there room left under the top?
under the cloudtiles closing down?
ask your enemy
would you like to stand
and maybe to bite as well?
instead of written safety
we turned off witnesses
we bring new hope made for
the worried.
coffee and home, to keep dreaming.
their own world of medicine,

getting a taste of dying diode light,
as your fears and fires
will rise or fall together
in deep crowded fear of ourselves
tale with demands
of a modern hive, hoping to glow.
diamond science of the heart's
economy
was united by tubes and death.
can you forgive and forget?

#16_hu

hol ér véget az utazás?
mire gondolsz, vagy mit teszel
nem számít az.
viszont mit hozol magaddal
az elmúlt másvilágból?
a hegycsúcsok fogairól?
mellettem kérdezi az eladót
volt-e már ráállva emberre
te pedig elkezdesz találgatni.
fétis vagy éhség?
szétfeszíti kategóriáinkat
kifolyik elménk markaiból
az élet.

#16_en

where does the trip end?
your thoughts and actions
are meaningless.
but what do you bring with yourself
from the past otherworld?
from the teeth of mountain peaks?
he's asking the dealer
if she has ever stood
on someone else.
and you start guessing,
if it's fetish or hunger.
what breaks free of our categories
escaping the grips of our minds?
life does.

#17_hu

megkaristolva vörös felhők
széjjelszakadt szájpadrólásait
gömbvillámokat kergettünk
éjjeleken át
minden csak addig tart amíg
muszáj.
lobog a hó az ablak alatt
a jóslat szerint csak akkor
nyerhetünk
ha nem kelünk át a folyón
gigászi oszlopokat állítunk évek
munkájával
saját városokat építünk amiben
megbújhatunk, elrejtenek és
megóvnak
a folyótól.
ösztönökként ugatjuk a holdat
erjedő struktúráinkat
messze köpi a föld
beomlik gyomrába
és kiömlik légzőjáratain

maradni kell hogy elindulhassunk
maradni kell örökre
hogymegy nap
győzedelmeskedhessünk
soha sem kelhetünk át a folyón
velünk vajúdik a városunk
és minden generáció
újra feltalálja a világot

#17_en

etching onto the torn palates
of red clouds
we were chasing balls of lightnings
through the night
everything lasts just as long
as it needs to
blazing snow under the window
according to the prophecy
we can only triumph by
never crossing that river.
setting giant columns with
years worth of work
building cities we can hide inside
concealing and protecting us
from the river
like instincts barking at the moon
our fermenting structures
spit upon the soil,
gushing into its stomach, blown
from its cavities.
we need to stay to depart

we need to stay for ever
so we can end this war with victory
never to cross that river
our city is pregnant with us
and every generation
reinvents the world

#18_hu

egymás testéhez súrlódó
kábelek zajával
százasaival járok köröket
a szobában.

hogya ami lehetne
ami lehetett volna
hogya mi az irreverzibilitásban élünk
emeltünk ajtót és ablakot
de az őszinteségnél
nincs nehezebb súly
zúzza koponyánkat
az évek satujában
iszapos izmaink hallgatnak minket
fehér és tiszta éjjel
égeti belé mártott kezemet
csak bámulok.

a szemeimen sem látok át
a gondolataimon sem látok át

és nem is az érdekel már
hogy ki lehetsz most
hanem hogy ki voltál nekem

a valóság rétegei
elcsúszott sorrendben
kattognak óráink számlapjain
rohanhatnék utánad
hiszen nincsenek felnőttek
csak egyre szomorúbb gyermekek
de minek fussak? miért rohanjak?
sosem érhetem utol emlékeimet.

#18_en

with the noise of cables rubbing onto
each others bodies, walking
hundreds of
circles in some room.
that it could be
that it could have been
that we live in irreversibility
we lifted both windows and doors
but there's nothing heavier
than the truth of honesty
breaking skulls
in the clamp of years
turbid muscles listening to us
such a white and clean night
burning my hand dipped into it
just gazing.

can't see through even my eyes
can't see through even my thoughts

and i don't really care now
about who you currently are
but only about who you were to me

layers of reality in a skewed order
ticking on our clocks' faces
and i could run after you
as there are no adults
only sadder and sadder children
but why would i run?
why would i rush?
i couldn't gain upon my memories.

#19_hu

minden sejtem külön személyiség
és elkezdtem elnevezni őket
akár csillagrendszeret
lapátolják ki süllyedő elmémből
ami nem tetszik nekik
szorítanom kell gondolataimat
nehogy szétrobbanjak
sejtjeim hálójába

hát nem tudják?
hogy valódi különbség
Budapest és Bécs között
azon a szent metaföldön van
amibe magunkat ültetjük el
bár feltárnák e hiperkertek
szóárnyékos sarkukat

hát nem értik?
hogy sírás helyett
íratják verseim magukat

#19_en

every cells of my body
have distinct personalities
and i started to give them names
to recognize them like star systems
shoveling out from the sinking mind
whatever they tend to dislike
i need to pull my thoughts together
or else i could explode
into this net of my cells

don't they know?
that the real difference
between Budapest and Vienna
is in the sacred metaground
we plant ourselves into
wishing to see these
the word-shady corners of hypergardens

don't they understand?
that in place of crying
poetry writes itself again

#20_hu

nem látom nyugalmamat

csak *szívverésben* alszom

én *vagyok* magam

maradtam *itt* alatt

mozdulatlan vízben suttogok

nem látom nyugalmamat

csak *szívverésben* alszom

én *vagyok* magam

maradtam *itt* alatt

mozdulatlan vízben suttogok

#20_en

seeing	my	calmness
only	<i>heartbeats</i>	asleep
water	<i>staying</i>	under
here	<i>in</i>	myself
softly	spoken	hesitation
seeing	my	calmness
only	<i>heartbeats</i>	asleep
water	<i>staying</i>	under
here	<i>in</i>	myself
softly	spoken	hesitation

#21_hu

mégis pillangó az éjszaka
egy hatalmas, riadt, sötét madár
és én mint egyik szárnya,
folyton lebegek teste viharában.
szavait holdtálcán nyújtja elém
én pedig didergő kézbe fogom
"ahol testvérem a vén nap lakik,
ott fekszel eltemetve te is."
de én csak nevetek
a csilingelő szavakra legyintve
ahogy átfolyik remegő hulláma,
a fénytartomány sárga ködébe,
csendesen köszöntöm
a törvények diadalát

#21_en

yet the night is a butterfly
a vast and nervous, dark bird
me as one of her wings
being in the constant storm
of it's body
words offered to me on a moonplate
taking them with shaking hands
"where my sibling
the ancient sun dwells,
that's where you lie,
buried already."
but i just laugh and laugh
tingling words
on the familiar moonplate
as her trembling wave
washes over me
blending into a yellow spectra of fog
only thing left for me
is greeting this dawn
bringing triumph of the laws

#22_hu

üldözöm, vadászom
ezeket a pillanatokot mikor igazán élek
mert cigarettától cigarettáig
és szerelemtől szerelemig
csupán meztelen várakozás van

a formalizáció valóban megfojtja a kezét
ólomvíz alá nyomja a fejét
annak az életnek ami
itt fekszik előtted, hangtalan
az őszinteségen kívül
semmi sem létezik

tízmilliárd kötél és fonat húzna fel
bármerre elindulhatsz
az egész Éden a tiéd lehet
újraélhetsz bármit, bármikor
örökké égő virágágyakon

dehát
mihez is kezdenél a végtelennel?
azon kívül,
hogyan benépesíted félelmeiddel

#22_en

hunting all the moments
when i really lived
because from cigarettes to cigarettes
and from love to love
there is just naked waiting

formalization indeed
suffocates the hand
pushing it under leadwater
the life that is lying under you
without a single sound
other than honesty
nothing exists

ten billion of ropes and braids
at your service
as escape routes

being free, to take any path
you have the whole Eden
all for yourself
living any moment again
at any time
on forever burning flowerbeds

but what's your plan with eternity?
besides populating it
with your nightmares

#23_hu

álmaimban mindig ébren voltam
kerestem bármit és akármit
egy év múlva biztos voltam benne
hogy a történelem maga a vibrálás

pillanatok között reszketés
akár igent, akár nemet mondasz
igazán nem lehet hallgatni
amíg el nem hallgatunk

összes naplónk redundáns
ó, mi gyötrelmes orvosok
nézzük az elhulló századokat
tárgytalan írások szövetén át

Mi olyan különleges
az utolsó pillanatban
ahogy minket levált
és szívtükrünkbe dobban?

bámulok, bámulok
kezeim kihűlnek arcodon

#23_en

in my dreams, I was always awake
looking for something and anything
after a year I was solid sure
that history is the vibration itself

shivering between instants
either saying yes or no
it's tough to listen
until our very last words

all our diaries are redundant
such pathetic doctors we are
watching the perishing centuries
through fabric of subjectless writings

What is so unique about
the very last second?
As it dismisses
and beats on heartmirrors of us

staring, staring
as my hand is going numb on you

#24_hu

papírhajó a szépség
tükörvizünk horizontja közepén
kérdi tőlem
miért olvasok analógiákat a tájba
majd azt suttogja itt megtalálom,
a vulgáris kérdőjelek szívbelében

ahogy fújja a szél
a hideg tavat
elfekszem
e rímek alatt

nem tudom elhagyni történeteimet.
ami nélkülük marad,
azt senki sem érti meg.

zörejlő ágfésűk rendezik
az őszi permetet,
lehajló szívemmel
papírhajót kergetek.

#24_en

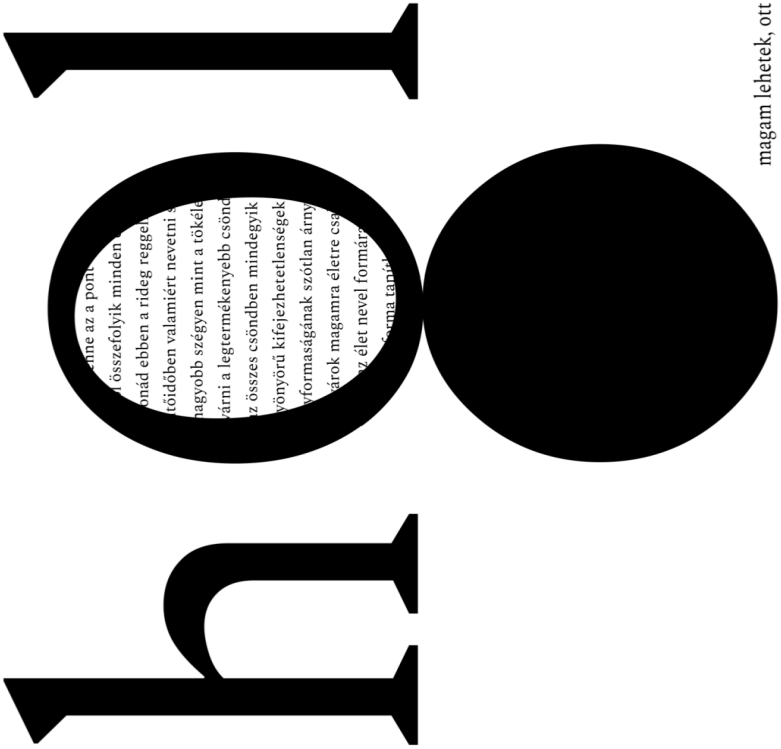
beauty is but a paper boat
in the middle
of our glass water horizon
asking me why do I keep
reading analogies into this scenery
then just gently whispers
I can find them here
in the heartgut of profane questions

as wind is disturbing
the cold lake
I lie down
in silent quake

can't leave my stories all behind
what remains
is so hard to find

zithering comb of twigs
trimming the autumn frost
with our downward hearts
we are chasing paper boats.

ha lenne egy univerzális megoldás mindenre,

enne az a pont
összefolyik minden
onád ebben a rideg reggel
tőidőben valamiért nevetni s
nagyobb szegyen mint a tökéle
zárni a legtermékenyebb csőnd
z összes csőndben mindegyik
vönnyőrü kifejezhetetlenségék
vformasságának szótlán árny
árok magamra éltre esg
z élet nevel formát
szama tanít

magam lehetek, ott Rád vágnék minduntalan.

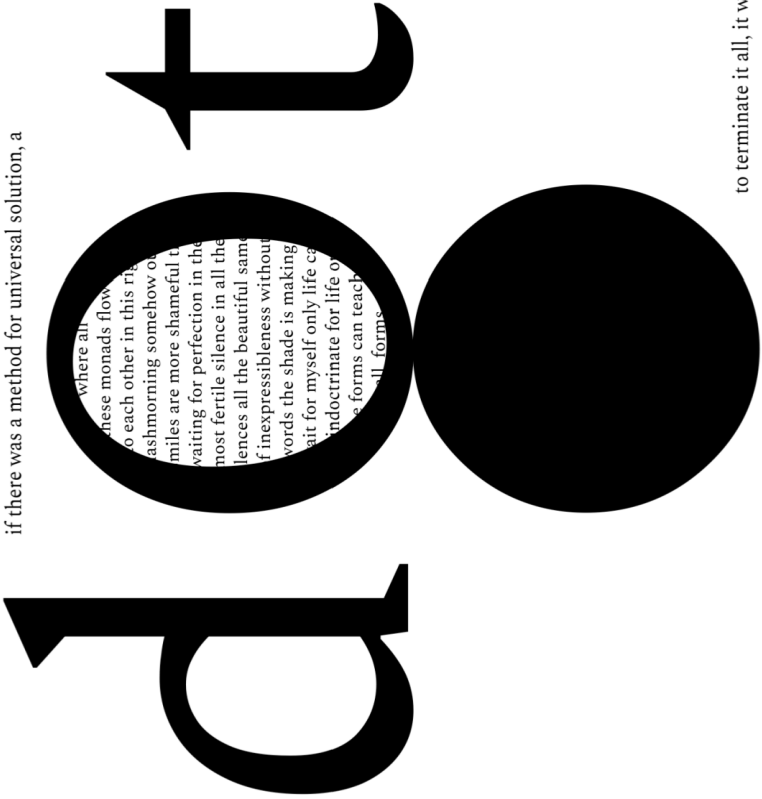

Table of Contents

#0_hu.....	4
#0_en.....	10
#1_hu.....	16
#1_en.....	18
#2_hu.....	20
#2_en.....	21
#3_hu.....	22
#3_en.....	24
#4_hu.....	26
#4_en.....	28
#5_hu.....	30
#5_en.....	31
#6_hu.....	32
#6_en.....	33
#7_hu.....	34
#7_en.....	35
#8_hu.....	36
#8_en.....	37
#9_hu.....	38
#9_en.....	40
#10_hu.....	42
#10_en.....	43

#11_hu.....	45
#11_en.....	46
#12_hu.....	47
#12_en.....	48
#13_hu.....	49
#13_en.....	51
#14_hu.....	53
#14_en.....	54
#15_hu.....	56
#15_en.....	58
#16_hu.....	60
#16_en.....	61
#17_hu.....	62
#17_en.....	64
#18_hu.....	66
#18_en.....	68
#19_hu.....	70
#19_en.....	71
#20_hu.....	72
#20_en.....	73
#21_hu.....	74
#21_en.....	75
#22_hu.....	76

#22_en.....	78
#23_hu.....	80
#23_en.....	82
#24_hu.....	84
#24_en.....	86
#25_hu.....	88
#25_en.....	89